

то бѣше на върха на гората, то, навѣрно, тѣ прѣзъ нощта ще слѣзатъ долу и ще нападнатъ поста, въ който са намирахме. Моя заплата вече вждаше навредъ въ шубръчките сѣрбе и на моляше незабавно да бѣгаме, но, като нежелаяхъ да са лиша отъ багажа си, азъ убѣдихъ спящите си да почакавъ воловете. Наистина, нашето положение не бѣше до тамъ приятно. Ние бѣхме три или четири мили далечъ отъ Чупренъ, дѣто имаше воененъ постъ отъ десетъ заплти, но до него страната бѣше пустинна и безъ жилища. Нощта вече настѣпваше и отъ сѣка страна на обикаляше гора. Очевидно, ние не можахме да останеме тука да нощуваме и азъ рѣшихъ да са върна въ Чупренъ, което и направихме щомъ като пристигнаха колата съ багажа ми, отъ които неznamъ какъ са изгубила картата ми.

Като стигнахме слѣдъ единъ часъ въ Чупренъ, ние сварихме заплтите въ панически страхъ. Тѣ бѣха готови да побѣгнатъ въ Бѣлиградчикъ, а онѣманията, който командувахе тоя отрядъ настояваше незабавно да трѣгна съ него; но азъ са бѣхъ много уморилъ и обяхъ, че ще остана тука да нощувамъ, па ако ще би и да бѣда единъ. Нѣмаше що да са прави и заплтите послѣдоваха тоя примѣръ, а сутрѣнъта пратиха на рекогносцировка двама бѣлгаре селяне. Тия пратеници върнаха са камъ пладня съ извѣстие, че единъ сѣрбски отрядъ отъ сто души занимавалъ и двата поста. И така излѣзе, че ние сме добрѣ направили, дѣто не останахме на послѣдния постъ. Сѣрбете, види са, постоянно пресичатъ сѣобщенито между Видинъ и Нишъ, като са ползватъ отъ гористото мѣсто, така згодно за партизанска война. От-